

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A letranszformált feszültség**

1. A néma cinkosság

Pedál-János

A fém égett szaga keveredett a sűrű, párás izzadsággal a dinamóterem mélyén. Alinda szorosan markolta a hideg hajtókart, tüdeje zihálva küzdött minden egyes köbméter oxigénéért. A wattmérő mutatója vészesen ingadozott, s a sárga lámpa tompa, figyelmeztető fénnel villant fel a pult felett. Őrszem-3 nehéz, kimért léptei a betonpadlón kísértetiesen közeledtek a kilences pad felé. A fémcsizmák koppanása nyomán a csarnok monoton gépzaja is mintha elhalkult volna egy pillanatra.

– Még bírnod kell... – lehelte a lány szaggatottan, miközben tekintetét a nagymamájára szegezte. Az idős asszony szürke arca a kimerültségtől megtört, de keze mégis görcsösen kapaszkodott a fémbe. A rettegés, mint jéghideg marok, szorította el a torkukat.

Alinda elszántan, minden megmaradt erejét összeszedve mélyebbre nyomta a pedált. A saját testének fájdalmát kizárva vállalta magára a megnövekedett ellenállást, hogy elfedje a nagymama lassan gyengülő teljesítményét. A szomszédos állásról János-g534 óvatosan, merev tartással hajtott tovább, de a tekintetéből suhanó néma szolidaritás erőt adott a lánynak. Nem szavakkal küzdöttek, hanem az egymás iránti áldozathozatallal.

Őrszem-3 megtorpant a sor szélén. A fagyos, mechanikus érzékelők mögött nem látszottak érzelmek, de a kijelző mutatói végül visszatértek a megengedett tartományba. Az ellenőrzés pillanata elmúlt, ám a csarnokban maradt feszültség láthatatlan kapocs volt közöttük. Nem a kolónia rideg szabályzata vagy a pedálok könyörtelen ritmusa határozta meg őket, hanem az a törékeny, elfojthatatlan döntés, ami újra embert formált belőlük a vasak között.

2. A letranszformált feszültség

Cső-Mária

A tizenkettes pad megnyugvó zümmögése mögött a falban futó főkábel éles, sercegő hangot adott ki. Nem Alinda korábbi rövid kilendülése okozta az újabb feszültséget; az egész C-szektor elektromos hálózata vibrált a túlterheléstől. A csarnok mennyezetén

végighúzódo fénycsövek ritmikusan elhalványultak, majd vakító sárgával villantak fel, jeelve, hogy a központi transzformátor képtelen volt elnyelni az egyenetlen áramlökötteket.

- Megint a nyolcas blokk söntjei - morogta a nagymama anélkül, hogy kiadta volna a ritmust a lábaiból. - Nem bírják a terhelést. Ha leszakad a fázis, leáll a táplálék-előkészítő hűtése is.

A szomszédos sor felől egy magas, sovány alak lépett ki az átjáró szürke homályából. János-G534 volt az, a karbantartó részleg fiatal gépésze, kezében a nehéz, szigetelt kéziszerszámmal. Nem az őrsemek kimért, gépies mozgásával haladt, hanem gyors, óvatos léptekkel, hogy ne hívja fel magára a folyosó végén álló őrsem-3 figyelmét. Tekintete egy pillanatra megtorpant Alinda izzadt homlokán, mielőtt a pad mögötti kapcsolószekrényhez guggolt volna.

- Kifutunk az időből - suttogta János, miközben a kapcsolórelé rézérítkezőit mérte fel. - A feszültségingadozás miatt a hálózat automatikusan elszívja a hiányzó wattokat a hálófűlkékből. Ha a tizenkettes vonal nem tartja a nyolcvannégyes fordulatszámot, a védelmi relé leold, és az egész szektor áram nélkül marad.

Alinda érezte, ahogy a válla és a combja újra megfeszül a pedálokon. Nemcsak saját maga és a nagymama miatt kellett taposnia, hanem az egész szektor törékeny egyensúlyáért. János tekintetében nem a hideg gépies elvárás, hanem az a csendes szövetség tükröződött, ami a közös kiszolgáltatottságból született a kolónia zárt falai között.